

Húsvét az Isten válasza

Az üdvtörténet (Isten és ember közös története) eseményei mindig meghökkentőek. Az, hogy az Isten emberi testet ölt, az, hogy vele gonosztevőként bánnak, az, hogy az ember az, aki Istenét megöli, s nem fordítva, megszokhatatlan. Már-már abszurd, hogy ez az Istenember feltámad, s nem bosszúért liheg, hanem a teremtett mindenség emberét isteni irgalmával magához vonja.

Az üdvtörténet eseményei mindig meghökkentőek. Nem azért, mert egy embertől elidegenedett nagyúr tolaszik bennük élénk, hanem éppen ellenkezőleg: belőlük köntörfalazás nélkül, kendőzetlenül az ember sorsa és rendeltetése derül ki. Annak ellenére, hogy kimondatik ezekben az eseményekben az ember sorsának minden szava, törvénye, végső beteljesülése és veszélye, sőt végleges bukásának lehetősége is, mégis titokzatosak maradnak, mert Istenben történnek meg, az isteni szeretet megtartó közegében, amely Isten titokzatos ölelése.

Ha ez igaz, miért nem eszerint él az emberiség? Miért nem fedezi fel magában mindenki ezt az igazságot? Miért nem sokkal fontosabb ez minden civilizációnál? Miért nem döbbenünk rá, hogy Krisztus nem egy néhai valaki, hanem az ember esélye, a létezés békessége, a kisszerűségek legnagyobb ellentmondója, az élet forrásfoka, a valódi haladó eszmék, várakozások jövője, az ellentétes és egybevágó jóakaratok gyújtópontja, különbözőségeink egybefoglalója, aki szenvedésén, kudarcán, halálán túl tudott lépni?

A válasz ezúttal is elmarad, mert mint az apostolok, mi is megzavarodunk, gyarló ember módjára megrendülünk. Ha Jézus valóban az Isten Fia volt, miért kellett így meghalnia? Az az éjszaka ugyanaz a sűrű-éj, amely nem fogadta be a VILÁGOSSÁGOT, s mikor az mégis beléje ereszkedett, kivetette magából. Íme, egyek vagyunk a NEM-sötétjében, amely értetlenségünk és hitetlenségünk éjszakája. Oly makacs, oly kitartó, hogy isteni halálnak kell szétfoszlatnia. Ilyen áron kell kikényszerítenie, hogy végül egyek legyünk az IGEN-ben is.

Nagypénteken az ember ereje nyilvánul meg, Nagyszombatban az Istené. Ezért a Nagyszombatra várni kell. S ha eljön a Feltámadás, alázatosan meg kell vallanunk: nem érdemeljük, mert nem tetteink következményeként érkezük, hanem azok ellenére. Amit az emberi gonoszság gondosan felépített, azt az Isten egy szempillantás alatt „elrontotta”. Valójában a soha fel nem fogható erejű szeretet műve ez. A Nagypéntek vereség, az ember veresége és szégyene, de nem pusztulás. Vereségnek is milyen, ha belőle fakad a feltámadás, és abból meg az örök élet?

A feltámadt Krisztus ma is itt van köztünk és velünk. Keresi a szegényeket, az elnyomottakat, a jelentéktelenekeket, mert tudja, hogy minden, amit mondott igaz és szükséges ma is a világnak. Kezünkbe adja a tudás könyveit, szánkba a szeretet szavait, szívünkbe a felismerés örömét. Alighanem legyint öngazoló okfejtéseinkre, hitet és szeretetet követel. Szót, amely egyszerű és igaz, s az engedelmes szellem bölcsességét. A buzgókat számtalan leleménnyel gazdagítja. Földéri a borulatókat. Megköti a meggondolatlan veszélyeztetők kezét. Igazol bennünket, ha igazolhatók vagyunk, s a terméketlen ismétlések zsákutcájába enged, amikor hamiskodunk.

A feltámadt Krisztus bennünk akar élni. Hogyan? Úgy, hogy kereszténységünk előfeltételeként nem kívánunk teli zsákot, úti botot, biztos távlatokat, netán lesimított utakat. Az apostolok tudták, hogy a szív szabadságáért sóvárogni kell, az ígét ki kell mondani, kicsinységünket komolyan kell venni. Igaz, ők is beleestek abba a hibába, hogy fölfortyantak a világ abszurdításain, megirigyelték mások bölcsességét, de Krisztus leintette őket. Tágas, nagylelkű, megbocsátó bizalmat követelt, az ítéletet pedig az Atyára bízta. Ez a világ megértésére és az evangélium szeretetére vezetett.

Emberi felelősségünk realizmusával éljük át azt a tényt, hogy az Isten Országának útjai rajtunk vezetnek át: út vagyunk, nem megérkezés. Ad az Isten elég erőt ahhoz, ha kérjük, hogy felelős polgárai legyünk az emberi világnak is, amely a szabadsága felé tart, de még félelemben él, erőszak nehezedik rá és kiszolgáltatott, noha a testvériségre áhítozik.

A világ jó hírekre vágyik. A mi jó hírünk: *Testvérek, Krisztus feltámadt! Alleluja!*

Húsvét jó hírével kívánok kegyelmekben gazdag ünnepnapok után boldog hétköznapokat.

2005. Húsvétján

Kozma Imre OH